

Halklar Sustuğunda
2012-12-05 10:41:00

AKREP GİBİSİN KARDEŞİM

Akrep gibisin kardeşim,

korkak bir karanlık içindesin akrep gibi.

Serçe gibisin kardeşim,

serçenin telşi içindesin.

Midye gibisin kardeşim,

midye gibi kapalı, rahat.

Ve sönmüş bir yanardağagzıgibi korkunçsun, kardeşim.

Bir değil,

beşdeğil,

yüz milyonlarlasın maalesef.

Koyun gibisin kardeşim,

gocuklu celep kaldırınca sopasını

sürüye katılverirsin hemen

ve deta mağrur, koşarsın salhaneye.

Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,

hani şu derya içre olup

deryayibilmiyen balıktan da tuhaf.

Ve bu dünyada, bu zulüm

senin sayende.

Ve açsak, yorgunsak, alkan içindeyse eğer

ve hışarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak

kabahat senin,

demeğe de dilim varmıyor ama

kabahatın çoğu senin, canım kardeşim!

NAZIM HİKMET

Dünyanın bugünkühlinin, insana ister istemez Nazım Hikmet'in yukardaki şiirindeki sitemi/ eleştiriyi anımsattığını kim yadsıyabilir? Herhlde insanlığın yakın tarihinde, koyu siyasal gericiliğin bu denli baskın olduğu, bütün alanlarda genel bir alçalma ve dejenerasyonun böylesine yaygın olduğu bir dönem yaşanmamıştır. Başlangıcını 1990'ların başlarına kadar uzatabileceğimiz ve kapitalist-emperyalist sistemin çürümesinin ve devrimeci işçi ve halk hareketlerinin zayıflığının doğrudan bir sonucu olan bu siyasal

gericilik dönemine damgasınıvuran ya da daha doğrusu onun dışavurumu olan olguların en önemlilerini kabaca şöyle sıralayabiliriz:

*Her türden hukuk ve ahlak kuralının ve burjuva-demokratik normun giderek daha fazla ve açıkça ayaklar altına alınması,

*Silhlanma, askertehtit ve militarizm yüceltilir ve olağan hle gelirken savaşa karşıçıkmanın ve barışsavunmanın neredeyse kınanacak bir kusur derekesine indirilmesi,

*Emperyalist devletlerin demokrasi,insan hakları ve uygarlıkbahanesiyle kaba bir biçimde zayıfölkelerin içişlerine karışmasının ve onların rejimlerini zorla değiştirmeye kalkışmasının olağanlaşması,

*Yalan, demagoji ve kara propagandanın devlet aygıtlarının uzantısı durumuna düşmüş olan burjuva basınının temel ilkesi hline gelmesi,

*Sahtekırlık, ikiyüzlölük ve yalancılıkta birbirleriyle yarışan burjuva politikacılarının bu alışkanlıklarınısistemli bir nitelik kazanması,

*Aydınların ve akademyanın neredeyse ezici çoğunluğunun kapitalist düzenin borazan ya da avukatlarıkonumuna düşmesi,

*Marksizmden ve devrimci-demokratizmden, bir yandan burjuva liberalizmi, bir yandan da özellikle İslmülkelerinde- siyasal İslm doğrultusunda bir kaçışın yaşanması.

11 Eylül 2001'de New York'ta gerçekleştirilen ve yaklaşık 3,000 kişinin ölümüyle sonuçlanan ve büyük olasılıkla ABD devlet aygıtının denetimi altında gerçekleştirilen kuşku saldıının üzerinden 10 yıldan fazla bir zaman geçti. ABD hiçvakit yitirmeden bu trajik olaydan, 1940'ların sonlarından bu yana sahip olduğu üstün konumunu askersaldırganlık yoluyla muhafaza etme stratejisini yaşama geçirmek için yararlanmaya girişti ve bu saldırıyı bahane ederek İslm halklarıve ölkelerine karşıteröre karşı küresel savaşımadınıverdiği bir emperyalist haçlısavaşı başlattı. O, 7 Ekim 2001'de, yani 11 Eylül saldırısınınüzerinden daha bir ay bile geçmeden, bu olayın esas sorumlusu

sayılan Usame bin Ladin'i barındırdığı ve Taliban rejiminin bu kişiyi kendilerine teslim etmediği gerekçesiyle ve soruna herhangi bir diplomatik çözüm aramaya kalkışmaksızın Afganistan'a saldırdı. Oysa, zengin bir Suud ailesinden gelen Usame bin Ladin uzun süre ABD ile, özellikle Afganistan'daki Rus işgaline karşı işbirliği içinde hareket etmişti ve onun 11 Eylül saldırılarının mimarı olduğu savı son derece çürük temellere dayanıyordu. Bunu, aylar süren bir yalan ve demagoji kampanyasının ardından 20 Mart 2003'de Irak'a karşı girilen ABD-Britanya saldırısı izledi. (1) ABD ve yordakçlarına göre, El Kaide ile ilişkisi olduğu ve nükleer, biyolojik, kimyasal kitle imha silhlarına sahip olduğu ileri sürülen Saddam Hüseyin rejimi gerek Batı Avrupa ve gerekse kendi komşuları için bir tehdit oluştıuruyordu. Oysa, Saddam Hüseyin kliğinin yönetimindeki Irak, 1980-88 yılları arasında ABD ve Körfez monarşilerinin desteğinde İran'la savaşmış, 1990-91 dönemindeki Kuveyt macerası, ABD ve ortaklarının onu izleyen karşı saldırısı ve ardından gelen BM ambargosu nedeniyle son derece bitkin düşmüştü ve kendi halkından başkası için bir tehdit oluştıurmuyordu.

Bunlara ABD'nin Somali, Pakistan, Kolombiya, Filistin, Suriye, İran, Sudan, Lübnan gibi bir dizi ülkeye karşı tek başına ya da İsrail vb. yerel bağlaşık ve uşaklarıyla birlikte sürdüregeldiği dolaylısaldıroperasyonlarınmekleyebiliriz. Saldırıya uğrayan ülkelerde milyonlarca insanınölümüne ve yaralanmasına, evsiz kalmasına ve korkunçve çok yanlıbir yıkıma yol açan bütün bu haksız savaşların ABD üzerinde de bir dizi olumsuz etkisi oldu: Bunları ABD'nin içrejiminin daha da gericileşmesi ve yarı-faşist bir nitelik kazanması, ABD devlet aygıtının daha da büyümesi, bu ülkenin askerharcamalarının doruk yapması, Pentagon'un Ortadoğu, Orta Asya ve Afrika'da yüzlerce yeni asker üs kurması, Amerikan işçilerinin ve emekçilerinin daha da yoksullaşması ve tabi, bu siyasal-askeryenilgilere ve 2008'de başlayan ekonomik durgunluğa bağlıolarak ABD'nin stratejik konumunun zayıflamasıolarak sıralayabiliriz. Evet tek süper devletin, Afganistan ve Irak savaşlarında, esas itibariyle siyasal ve moral bir yenilgi aldığınsöyleyebiliriz. Evet ABD Aralık 2011'de bu ülkedeki kuvvetlerini çektiğinde, geride binlerce asker ve özel güvenlikşirketi elemanıtarafından korunan devasa bir askerüs-elçilik ile etnik-mezhepsel birliği zayıflamış bir Irak bırakmıştı ancak bu Irak artık ABD'ne değil, İran'a yakın duran bir hükümet tarafından yönetiliyordu. Afganistan'da ise ABD ve ortaklarıçoktan yitirilmişolan bu savaşı hlsürdürmekle birlikte, bu ülkeden de

kaçmak için uygun bir fırsat kolluyorlar. Bagram hava üssünde Kuran'ların yakılması vesilesiyle Afganistan'ın pek çok kentinde patlak veren ve 21 Şubat'tan bu yana şimdiye kadar 20'den fazla insanın ölümüne 100'den fazla insanın da yaralanmasına yol açan anti-emperyalist gösteriler, ABD ve NATO kuvvetlerinin bu ülkede hemen hemen hiçbir toplumsal dayanağı olmadığını bir kez daha gösterdi. (2) Afganistan ve Irak savaşları ABD emperyalizminin de öncelleri gibi, ayakları kilden bir dev (Lenin) olduğunu tartışma götürmez bir biçimde kanıtlamıştır.

Ancak, ağır darbeler yemiş, borç batağına gömülmüş ve çöküş sürecine girmiş olmakla birlikte, hıdünyanın en büyük askergücüne sahip bulunan ve asker harcamaları, dñnyanın geri kalanıninkine eşit olan ABD'nin bir asker-emperyalist devlet, savaştıryakisi bir devlet olduğu unutulmamalı. Washington Fransız emperyalistlerinin 2011 Martı'nda Libya'ya karşı giriştiği saldırıyı(3), savaş gemileri ve uçaklarıyla destekledi onun askermüdahale ve desteği olmaksızın Kaddafi rejimi devrilemezdi. ABD, ortak ve uşaklarıyla birlikte Suriye ve İran'a karşı ekonomik yaptırımlar, medya dezenformasyonu, terörist saldırılar, rejim-karşıtıgrupları silhlandırma ve destekleme gibi metotlar içeren bir örtülüsavaş sürdürüyor. O çevresindeki ülkeleri NATO'ya almak, buralarda üsler ve füze sistemleri kurmak ve Kuzey Kafkasya başta olmak üzere içerdeki silhlive diğer muhalefet hareketlerini desteklemek suretiyle emperyalist Rusya'ya ve Yedinci Filosunu karasuları yakınında konuşlandırmak, Tibet ve Sincan'daki etnik muhalefet hareketlerini kışkırtmak ve Tayvan, Güney Kore, Vietnam ve Japonya gibi uşak ve bağlaşıklarını desteklemek suretiyle, en büyük potansiyel rakibi olarak gördüğü sosyal-emperyalist Çin'e karşı da benzer bir örtülüsavaş sürdürüyor. Dñnyanın her yanına yayılmış ve sayısı 900'ü aşan irili ufaklı askerüslere, 130 ülkede konuşlanmış asker personele, dñnyanın tüm okyanuslarında dolaşan uçak gemileri ve savaş filolarına, binlerce nükleer silh ve kıtalararası füzeye vb. sahip bulunan ABD, NATO içindeki ve dışındaki bağlaşıklarıyla birlikte ele alındığında taktiksel düzeyde- neredeyse karşı konulamaz bir askergüce sahip. Ama, bu devasa asker aygıtıyla yetinmeyen, konvansiyonel silh sistemlerini sistemli bir biçimde yenileyen, nanoteknolojiye, biyoteknolojiye ve robot teknolojisine dayalı daha öldürücü silhlar geliştiren ve uzayı da silhlandıran ABD ve onun borazanları kurbanrolü oynamaktan da vazgeçmiyor. Onlar dünya halklarını, ABD'nin tehdit altında ve savunmak durumunda olduğuna

inandırmak istiyorlar. (Onlara göre bu tehdit Irak, İran, Suriye, Kuzey Kore gibi ülkelerden ve bazı İslam terörist örgütlerinden kaynaklanıyor.) Ve ne yazık ki, bu inandırma çabalarında önemli ölçüde başarılı oluyorlar da. Dünyanın efendileri, ileri kapitalist ülkelerin büyük ölçüde aptallaştırılmış halkları başta olmak üzere dünya nüfusunun çoğunluğunu, adigeçen ülkelerin çılgın yöneticilerinin ve söz üdedilen terörist örgütlerinin ABD ve Batı Avrupa ülkelerini yıkmak ve çökertmek için çalıştığı ve bunu yapacak kapasiteye sahip oldukları türünden peri masallarına inandırabilmişlerdir. Oysa en sıradan bir akıl yürütme bile gerçeğin bunun tam tersi olduğunu gösterecektir: Yani sadece hlihazırda esas hedef saydığı İslam halklarının değil, tüm emekçi insanlığın karşısındaki asıl, güncel ve bir numaralı tehdit, Nazi Almanyası-faşist İtalya-militarist Japonya faşist bloğundan çok daha büyük bir gerçek ve potansiyel tehlike oluşturan ABD emperyalizmidir.

Evet emperyalist burjuvazinin ve özellikle dünyanın en büyük terörist örgütü olan ABD'nin dünyamızı, insan soyunun tümünün geleceğini riske sokan bir nükleer holokosta sürükleyebileceğini kavramak hiç de zor değil. (4) Bunun için ABD'nin Ağustos 1945'de Hiroşima ve Nagazaki'de yarattığı trajediyi, 1960'lı ve 1970'li yıllarda Hindini halklarına karşı giriştiği savaşta 3 milyon dolayında insanın canına kıyıldığını, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da düzinelerce gerici-faşist asker darbe gerçekleştirdiğini, bir dizi gerici rejimi kendi halklarına karşı beyaz terör uygulamaya ve korkunç kıyımlar gerçekleştirmeye yüreklendirdiğini vb. anımsamalıyız. Tarihi bir terörizm tarihi olan ve gövdesinin her gözeneginden kan ve irin fışkıran bu devlet yıllardır, İran gibi nükleer-olmayan ülkelere ve onların nükleer tesislerine karşı mini-nükleer silahlar kullanabileceğini söylüyor. O üsleri, kara birlikleri ve savaş filolarıyla bu ülkeyi ve bölge halklarını tehdit ediyor Suud Arabistan gibi bölgesel uşaklarını en modern silahlarla donatıyor ve yüzlerce nükleer silha sahip olan Siyonist devleti silhlandırıyor ve onun arkasında duruyor vb. Ne var ki, bırakalım burjuva-demokratları ve küçük-burjuva savaş-karşıtlarını ya da muhalif İslamcı güçleri, kendisini Marksist ya da devrimci olarak tanımlayan kişi, çevre ve örgütlerin çoğu, günümüzün bu süper-Nazi İmparatorluğu'nun insanlığın varoluşu açısından temsil ettiği tehlikeyi anlamaktan çok uzaklar. Bunun en tipik örneklerinden biri, aşağıda son bildirisi ve eylem çağrısına değineceğim Küresel-BAK hareketidir.

Hl böyleyken, dünya işçi sınıfı ve halklarının bütün bu olup bitenler karşısında bu denli az ya da zayıf tepki göstermelerini nasıl açıklamalı, nasıl

değerlendirmeliyiz? Bugün, işçi sınıfı ve halkların tarihsel bellekleri ve onların kollektif deneyimlerinin biriktirildiği beyinler ya da komuta merkezleri olmasigereken devrimci öncügüçlerin olmayışı, son derece zayıf oluşu ya da bir ideolojik ve/ ya da örgütsel tasfiye süreci yaşamaları, bu tepkisizliği açıklayan en önemli faktörlerden biridir. Ezilen ve sömürülen sınıflarınkine göre ideolojik donanım ve birikimleri çok daha güçlüve köklü,yönetim deneyimleri çok daha büyük olan egemen sınıfların bu deneyimlerini kuşaktan kuşağa aktarmada da berikilere göre çok daha avantajlıbir konumda bulunduklarıunutulmamalı. Lenin, 1902'de kaleme aldığı Ne Yapmalı?başlıklyapıtında, işçi sınıfının kendiliğinden-gelme hareketinin neden burjuva ideolojisinin egemenliğine yol açacağı yolundaki soruyu yanıtlarken şöyle diyordu:

Şu basit nedenle ki, burjuva ideolojisi köken bakımından sosyalist ideolojiden çok daha eskidir, çok daha gelişkindir ve yayılma olanakları onunkine göreölçülemeyecekkadar daha fazladır. (Selected Works in Two Volumes, Cilt 1, Moskova, Foreign Languages Publishing House, 1950, s. 246)

Dahası, -belki de en ileri boyutlarıyla Türkiye'de görüldüğü gibi- hemen hemen bütünöndegelen kapitalist ülkelerde egemen sınıflar, halkların toplumsal belleklerini silmek ve onlara geçmişte yaşananlarve geçmişin devrimci anılarınıunutturmak için yoğun ve sistemli bir çaba harcayagelmışlerdir. Bunlara son onyıllarda iletişim teknolojisi alanında atılan dev adımların, ezilen/ sömürülen sınıf ve katmanlarınöncülerine, burjuva medyasının tekeline belirli ölçülerde kırma olanağı vermesine rağmen, burjuvaziye kitleleri uyuşturma, aldatma, aptallaştırma ve yönlendirmede önemli olanaklar sunmasında ekleyebiliriz.

Peki, bütün bu objektif ve subjektif faktörlerin varlığı, kitlelerin görece sessizlik ve hareketsizliğini, hatt bir çok tarihsel örnekte görüldüğü gibi kendi egemen sınıflarının peşinden sürüklenmelerini/ onlara let olmalarını haklı ve meşru göstermeye yeter mi? Bu faktörlerin varlığı ve işleyişi, ilgili halkların kabahatsiz ya da suçsuz olduğu anlamına gelir mi? Bence bu sorunun/ soruların yanıtı net ve kesin bir hayırdır. Aslına bakılırsa bu, hiç de şaşırtıcı değildir ve olmamalıdır da. Türk halkının geniş bölümlerinin 1915-16 yılları ve sonrasında Ermeni, Süryani ve Rum halklarına yapılan kıyımlar karşısındaki tutumu, gene Türk halkının 1980'li ve 1990'lı yıllarda Kürt halkına uygulanan vahş ulusal zulme karşı tutumu, bunun ilk akla gelen örnekleri arasında sayılabilir. Hatt, ABD ve İsrail'in kuyruğuna takılan, Filistin, Afganistan, Irak,

Libya, Somali vb. halklarına karşı yürütölen terörist saldırıların ortağı olan ve Suriye ve İran'a karşı uygulanan ve öncelikle bu ölkeler halklarının canını yakan yaptırımları canla başla uygulayan ve bu ölkelere yönelik saldırı tehditlerine ortak olan kendi egemen sınıflarına itiraz etmeyen günümüz Avrupa halklarını da pekl bu kategoriye yerleştirebiliriz. Bu konuya nasıl yaklaşmak gerektiğini Marks ve Engels'den öğreniyoruz. Bilimsel sosyalizmin kurucuları 19. yüzyılda bazı halkları, o günün koşullarında gerici halklar olarak tanımlamışlardı. Stalin bu konuda şunları söylüyordu:

1840-1850 yıllarında Marx, Polonyalıların ve Macarların ulusal hareketini destekledi, ama Çeklerin ve Güney Slavların ulusal hareketine karşıydı. Niçin? Çünkü o zaman Çekler ve Güney Slavları gerici halklar', Avrupa'daki Rus ileri hatları', mutlakliyetin ileri karakolları idiler oysa Polonyalılar ve Macarlar, mutlakliyete karşı savaşım veren devrimci halklar' idiler, çünkü o zaman Çekleri ve Güney Slavlarını desteklemek demek, dolayısıyla Avrupa'da devrimci hareketin en tehlikeli düşmanı olan Çarlığı desteklemek demektir. (Leninizmin İlkeleri, Ankara, Sol Yayınları, 1979, s. 73)

Fakat suçlarını eleştirilebileceğimiz ve eleştirmemiz gereken halklar asla devrimci gelenekleri olmayan/ zayıf olan, hatt belirli tarihsel dönemler itibariyle gerici halklar kategorisi içine yerleştirebileceğimiz bu örneklerle sınırlı değildir. Bu saptama, belirli tarihsel momentlerde, mülksahibi sınıflara karşı önemli siyasal savaşım lar yürütmüş ve güçlü demokratik geleneklere sahip halklar için olduğu gibi emperyalist/ sömürgeci güçlere karşı önemli, hatt örnek direnişler sergilemiş olan halklar İÇİN DE geçerlidir. Ne yazık ki tarih, onyıllar, hatt yüzyıllar boyu ezilmiş ve bu ezilmeye karşı savaşmış olan bazı halkların belli tarihsel momentlerde kendi egemen sınıflarının ya da emperyalist/ sömürgeci güçlerin başka halkları ezmek için kullandığı letler durumuna düşmelerine hiç de engel olmadığı nın örnekleriyle doludur.

Bir kaç örnek üzerinde duralım:

*Modern tarihin ilk bağımsızlık savaşlarından birini vermiş olan ABD halkı 19. yüzyılın ikinci yarısında, bu ölkenin orijinal sakinleri olan Kızılderililerin

sistemli bir biçimde topraklarından sürülmesi ve hemen hemen tümüyle yokedilmesi suçuna ortak oldu o, Afrika'dan getirilen Zenci halkıuzun süre köle ya da ikinci sınıf insan statüsünde yaşamasımonadive hatt bazı eyaletlerde onlara karşı gerçekleştirilen linç olaylarına aktif olarak katıldı.

*1870'lerin ortalarından başlayan sosyalist eğitim, aydınlanma ve örgütlenme sürecine rağmen Alman işçilerinin büyükçoğunluğu, ne 1914'de Alman İmparatorluğu'nun Birinci Dünya Savaşını başlatmasına karşıçıktı, ne de 1933'de Nazilerin iktidara gelmesine/ faşist bir diktatörlük kurmasına ve daha sonraki yıllarda dünyayıkana bulamasına.

*İşçi sınıfının hayli örgütlüve genel olarak halkın işgal-karşıtıduygu ve geleneklerinin güçlüolduğu Polonya'daki gerici rejim, Avrupa'da faşizmin yükseldiği 1930'ların sonlarında Nazi Almanyası'yla bağlaşma kurarak, onun komşu ülkelere saldırılarına destek verdi ve bunun karşılığında, üzerinde başka halkların yaşadığıbazıküçük toprak parçalarınıilhak etti. Ülkeleri, 18. yüzyılda Çarlık Rusyası, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ve Prusya arasında üç kez paylaşılmış ve bu ülkelerin yönetici elitleri tarafından ezilmişolan Polonya proletaryasıve halkıise gerici rejimin, siyasal intihar anlamına gelen bu pro-faşist ve anti-komünist politikasına karşı ciddi bir tavır almadı.

*Kökünde 1789 burjuva-demokratik devrimi ve -en ünlüsü1871 Paris Komünüolmak üzere- onu izleyen bir dizi işçi ayaklanmaları yatan güçlübir devrimci geleneğe sahip olan ve İkinci Dünya Savaşı sırasında halkıNazi işgalcilerine karşıönemli bir direnişgerçekleştiren, üstelik Komünist Partisi saflarında yaygın bir desteğe sahip olan Fransız işçi sınıfıve halkı, kendieğemen sınıfının 1940'ların ikinci yarısı ve 1950'lerin ilk yarısında Hindicini halklarına, 1950'lerin ikinci yarısıve 1960'ların ilk yarısında Cezayir halkına karşı yürüttüğüvahş bastırma eylemleri karşısında esas olarak sessiz kaldı.

*Vietnam halkı, 1960'lıyılların ortalarından 1970'li yılların ortalarına kadar uzanan sürede ABD emperyalistlerine karşı, tüm ezilen halklara esin kaynağı olan çok görkemli bir ulusal kurtuluş savaşı yürütmüş ve bu savassırasında yurdunun görülmemiş yoğunlukta bir bombardımana tbi tutulmasına, ormanlarının ve doğasının ABD ordusunun kullandığı zehirli kimyasal maddeler nedeniyle yokedilmesine tanık olmuştu. Ancak bu halk, revizyonist Vietnam Komünist Partisi'nin yönettiği hükümetin, son ABD askerinin ülkeyi

terketmesinden sadece 20 yıl sonra Washington'la diplomatik ilişki kurmasına ve son yıllarda bu ilişkiye Çin-karşıtı bir nitelik kazandırmasına karşı güçlü bir itirazda bulunmadı.

*1970'li yılların ikinci yarısında gerici ve faşist güçlerle sol ve devrimci güçler arasında önemli bir kutuplaşmanın yaşandığı Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda 12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen asker-faşist darbe kitlelerin geniş bir bölümünün en azından pasif- desteğini aldı. Bir dizi alanda aldığı gerici önlemlere, gerçekleştirdiği beyaz teröre ve ülkeyi bir açık hava hapisanesine çevirmesine rağmen askerrejimin 7 Kasım 1982'de yaptığı referandumda Anayasa, seçmenlerin yüzde 91.37'sinin evet oyuna karşılık sadece yüzde 8.63 hayır oyuyla kabul edildi. Dahası, 12 Eylül darbesini gerçekleştiren generallerin, bu olayın üzerinden 31 yıldan fazla bir süre geçtiği hâlde yargılanmamış ve cezalandırılmamış olması, Türkiye sol hareketinin olduğu kadar Türkiye işçi ve emekçilerinin de bir ayıbı sayılmalıdır.

*ABD ve ortaklarının Afganistan ve Irak gibi ülkelere karşı giriştikleri saldırı savaşlarının Amerikan halkının çocuklarının da ölmelerine ve fiziksel ve zihinsel olarak sakatlanmalarına yol açtığı, bu devletin asker harcamalarının korkunç boyutlara varmasının bu halkın yaşam düzeyinin gerilemesinde önemli bir payı olduğu, yani ABD halkının bu askeri maceraların bedelini ödeyen taraflardan biri ortada. Ancak, küçük bir azınlık dışında Amerikan halkı, ABD'nin dünyanın dört bir yanında yeni askeri operasyonlar gerçekleştirmesine, Suriye ve İran'a saldırı hazırlıkları yapmasına, Rusya ve Çin ile tehlikeli bir gerilim siyaseti sürdürmesine karşı çıkmıyor.

(Bu bağlamda, Hiroşima-Nagazaki trajedisinin üzerinden on yıllar geçmiş ve bu süre içinde pek çok savaş yaşanmış olmasına rağmen ABD halkının -hattı genel olarak ilerici insanlığın- kısmen ya da tamamen bir nükleer savaş tehlikesinin bilincinde olmadığını söylemek gerek. 2009'da ABD'ndeki Quinnipiac Üniversitesinin yaptığı bir anket, ABD yurttaşlarının yüzde 61'inin Hiroşima ile Nagazaki'ye atom bombası atılmasını doğru gördüklerini, bunu yanlış görenlerin oranının sadece yüzde 22'de kaldığını göstermişti. Hem de, 2009 yılı itibarıyla bu trajik olayın üzerinden tam 64 yıl geçtiği hâlde. ABD okullarında okutulan ders kitaplarında hâl, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının milyonlarca ABD askerinin canını kurtardığı hikayesi anlatılıyor. Ve başında Nobel Barış Ödülü sahibi Barack Obama'nın bulunduğu aynı ABD elinde bulunan nükleer silahların geliştirilmesi için her yıl milyarlarca

dolar para harcamaya devam ediyor.)

*Koyu bir siyasal gericiilik ortamında yaşadığımızı doğrulayan bir başka örnek ise 16 Şubat'ta BM Genel Kurulu'nda alınan ve her iki tarafa da şiddet kullanmama çağrısı yapmakla birlikte esas Suriye'yi mahkûm eden karar. Kirli emelleri apaçık ortada olan Batılı emperyalist ülkelerin diplomatları tarafından hazırlanan ve gerici/ faşist rejimlerin iktidarda bulunduğu Arap Birliği'nin çabalarını öven karar tasarısı Genel Kurul'da 137'ye karşı 12 oyla kabul edildi. 193 üyesi olan Genel Kurul'da yapılan oylamada, Suriye'nin yanısıra aralarında Rusya, Çin, İran, Kuzey Kore, Belarus, Zimbabve ve Küba'nın da bulunduğu bir kaç devlet tasarıya karşı oy kullanırken 17 devlet de çekimser kaldı. Bağlayıcı bir nitelik taşımamakla birlikte 137 ülkenin, yani Genel Kurul üyelerinin yüzde 71'inin dünyayı kana bulamış ve bulamakta olan ABD ve ortaklarının karar tasarısına böylesine utanç verici bir tarzda onay vermiş ve emperyalist saldırının kurbanı olan ülkelere karşı tavır almış olmaları, dünya halklarının duyarsızlık ve sessizliğinin dolaylı bir kanıtıdır. Bu Genel Kurul ile 1960'lı ve 1970'li yılların sömürgeciliğe, ırkçılığa, Siyonizme ve emperyalist saldırganlığa karşı tavır alan Genel Kurul'ları arasındaki fark ne kadar da çarpıcı!

Hafıza-i beşerin nisyanla mall, yani insan belleğinin unutkanlıkla sakatlanmış olduğu aksiyonu, ne yazık ki devrimci öncüleri de etkiliyor. Bunun en son örneği Küresel BAK hareketinin 1 Mart 2012'de yapılacak Suriye-karşıtı gösteri için yayınladığı bildiride söylenenler. Bildiri yazarları, laf ola beri gele kabilinden ABD ve NATO'nun Suriye'ye müdahalesine de karşı olduklarını söylüyorlar ama bildiride mızrağın sivri ucunu kendi halkına karşı savaş açan Esad diktatörlüğüne yöneltiyorlar. Onlar Baas rejimine karşı ayaklanmanın içinde halk güçlerinin yanısıra Batılı emperyalist devletlerin ve gerici Arap rejimlerinin ajanlarının, El Kaide örgütünün ya da ona yakın bazı grupların da bulunduğu değinmiyorlar. Marksistler ve devrimci-demokratlar Suriye halkının meşru talepleri için Baas rejimine karşı sürdürdüğü savaşımı destekler ve bu rejimin vahş baskınlarını iletirler. Ancak onlar, bugünkü siyasal güç dengeleri ve bu ülkede gerçek bir devrimci öncünün yokluğu dikkate alındığında bu savaşımın yolundan saptırılması olasılığının yüksek olduğuna da dikkat çekerler. Ne yazık ki bildirinin yazarları, bugünkü Suriye, bölge ve dünya konjonktüründe Esad diktatörlüğünün ABD-İsrail-Türkiye-NATO-Körfez monarşileri bağlaşmasının desteğiyle yıkılmasının ve yerine Batı yanlısı bir rejimin gelmesinin, Suriye halkının durumunu daha da kötüleştirebileceğinden, Suriye'de ve bölgede emperyalist karşı-devrimin ve

Siyonist İsrail'in konumunu daha da güçlendireceğinden ve savaşın daha da genişlemesine yolaçacağından habersiz gözüküyorlar.

Öte yandan bildiri, Türk gericiliğinin Suriye olaylarına yaklaşımını eleştirmiyor yani ne Türkiye'nin emperyalizmin kuklası Suriye Ulusal Konseyi'ne ve Özgür Suriye Ordusu adlı terörist örgüte ev sahipliği yapmasına, ne bu Ordunun elemanlarının Türkiye topraklarında ABD, Britanya ve Fransa istihbarat örgütleri tarafından eğitilmesine, ne bu kişilerin Türkiye topraklarından hareketle Suriye'ye girmesine ve orada silahlı eylem yaptıktan sonra yeniden Türkiye'ye sığınmasına, ne Türkiye'den Suriye'ye silh ve cephane gönderilmesine, ne Türk istihbarat elemanlarının Suriye'de eylemler gerçekleştirmelerine ve ne de başta başbakan ve dışişleri bakanı gelmek üzere Türk yöneticilerinin Suriye'ye tehditler savurmalarına ve Suriye'ye karşı bir uluslararası koalisyon oluşturmak için koşuşturmalarına itiraz ediyor. Bu da kendi burjuvazisine karşı net bir tavır almayan Küresel BAK hareketinin bu konuya ilişkin tutumunun, emperyalist plnlara ilişkin bir kaç yavan anti-emperyalist sözcük bir yana bırakılırsa, AKP hükümetinin tutumuyla büyük ölçüde çakıştığını gösteriyor. Tam da burada Küresel BAK hareketindeki arkadaşlara 2011 Eylülünde çıkan bir haberi anımsatmak istiyorum. Bu haberde şöyle deniyordu:

Özellikle Bingazi'de Türkiye'den gelen emekli özel harektçılardan Ulusal Geçiş Konseyi ordusuna eğitim verdiği ortaya çıktı. Görüntülerde Libya'ya giden bir grup emekli özel harekt polisi geçiş konseyinin ordusuna silahlı eğitimin yanı sıra güvenlik kontrol, yol emniyeti, güvenlik arama, araç arama, bina operasyonu, VIP devlet büyüğü koruma ve şahıs arama amaçlı eğitimler veriyor. Gönüllü özel harektçılar, faaliyetlerini iki dönem halinde gerçekleştiriyor. Kaddafi'nin hüküm sürdüğü şehirlerde yönetimi tek tek ele geçiren Libya halkına en büyük desteğin Türkiye'deki gönüllü eski özel harektçılardan geldiği anlaşıyor. (Libyalı muhalifleri Türk özel harektçılar eğitti, Yeni Şafak, 14 Eylül 2011) Üstüne üstlük Küresel BAK bu tutumu, Afganistan, Irak ve Libya'da yaşanan ve halkın durumunu emperyalist işgal öncesine göre çok daha da kötü hle getiren işgallerden sonra alıyor.

* * * * *

Aslına bakılırsa tarih boyunca yaygın olan durum, halkların yönetici elitlere boyun eğmeleri, karşı koymamaları, onların peşinden sürüklenmeleri ve hatt pek çok durumda onların suçortakları olmalarıdır. Bunu anlamak için 1789 Fransız burjuva devriminden bu yana geçen ve kitlelerin siyasal seferberlik ve savaşım düzeyinin önceki yüzyıllara göre daha yüksek olduğu 200 yılı aşkın süreye göz atmak bile yeter. Bu döneme baktığımızda ne görürüz? Başarılı devrimler ve başarısız devrimci kalkışmaların istisna olaylar olmamakla birlikte hayli seyrek gerçekleştiğini. Bu 200 yılı aşkın dönem ezilen sınıf ve katmanların bir dizi görkemli kalkışma girişimine tanık olmuştur. Ancak sömürücü egemen sınıflar konumlarını muhafaza etmeyi başarmış, hatt devrime kaptırdıkları mevzilerin büyük bir bölümünü geri almayı başarmışlardır. Bunda şaşılacak bir yan yoktur. Yoktur çünkü binlerce yıldır süregelen ve insan toplumunun ezen/ sömüren ve ezilen/ sömürülen sınıf ve katmanlar biçimindeki bölünmüşlüğüne son vermek, son derece güç, uzun erimli ve inişli-çıkışlı bir savaşımı gerektirir ve gerektirecektir.

Evet halklar suçsuz değildirler. Onlar kural olarak, hak ettikleri ya da lyık oldukları bir rejim altında yaşamışlardır ve yaşayacaklardır. Ve gelişmeler karşısında sessiz kaldıklarında ya da daha kötüsügerici egemen sınıflarınşu ya da bu fraksiyonunun leti olduklarında onlarileştirmek ve suçlamak, tutarlıdemokrat ve enternasyonalistlerin görevidir. Bu saptama, tarihi kitlelerin yaptığınsöyleyen Marksist aksiyomla çelişmez. Halklar, ancak, kendine özgü ekonomik ve siyasal istemlerle, etkin, bağımsız ve hissedilir bir biçimde (Lenin) siyaset arenasına girdiklerinde tarihin gerçek mimarları olarak hareket eder ve edebilirler.

Tabibu da, gerçek devrimci öncüörgütlerin varlığının ne denli gerekli olduğunu, onların inşasının ne büyük bir yaşamsal bir önem taşıdığını bize bir kez daha anımsatır. Emperyalist saldırganların ve onların uşaklarının köpeksiz köyde değneksiz gezmesinin önüne, ancak böylesi örgütlerin inşa edildiği, kitlelerle anlamlıbağlar kurduğu ve onların demokrasi, ulusal kurtuluşve sosyalizm savaşımına önderlik edebildiği koşullarda geçilebilir.

NOTLAR

(1) UNICEF'in rakamlarına göre Irak'ta, BM Güvenlik Konseyi'nin ABD ve Britanya'nın dayatmasıyla aldığı ambargo ve yaptırım kararları, 1991-2003 yılları arasında, önemli bölümü çocuk olan 1.5 milyondan fazla işçi ve emekçinin ölümüne neden olan sessiz bir jenosid yaşanmasına yol açmıştı. Bir kaçınılmaz olarak yaşanan bu korkunç felketi, ne yazık ki şimdi neredeyse kimse anımsamıyor.

(2) İlk bakışta bu protesto eylemlerinin, Kuran'ların yakılmasına karşılıklı bir tepki olduğu düşünülebilir. Zaten tekellerci burjuva medyada olayı daha çok böyle yorumlamaktadır. Ancak, biçim olarak Kuran'ların yakılmasına gösterilen bu tepkinin özünde, Afgan halkının 11 yılı aşkın bir süredir ülkelerini işgal altında tutan ABD ve ortaklarının bu ülke halkına karşı işlediği savaş suçlarına, onu sistemli bir biçimde ezmesi ve aşağılamasına karşı birikmiş olan öfkesi yatmaktadır.

(3) Tarihsel bellek yoksunu halkların ve ne yazık ki!- devrimcilerin Irak'ta yaşamış olan trajedi ve felketi unutmalarını bir ölçüde anlayışla karşılayabiliriz ama onların daha geçen yıl emperyalist kaynaklı ve destekli bir ayaklanma ve dış saldırıya hedef olmuş ve benzer bir felket yaşamış Libya'yı unutmamalarıyla. Bu saldırı Afrika'nın kışbaşı gelir ve toplumsal hizmetler bakımından en ileri konumda olan bu ülkesini bir yıkıntıya çevirmekle ve onu birbirleriyle savaşan milis örgütlerinin kaosa teslim etmekle kalmadı. Bu emperyalist tez, nüfusu 6 milyon dolayında olan bu ülkede yaklaşık 60,000 kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlandı. Nüfusun yüzde birinin yaşamını yitirdiği anlamına gelen bu rakamın Türkiye ölçeğindeki karşılığı 750,000,

ABD ölçeğindeki karşılığı ise 3 milyon kişidir.

(4) Yüzlerce ya da binlerce atom ve hidrojen bombasının kullanılacağı büyükölçekli bir nükleer savaş daha ilk başta yüzlerce milyon insanın ölümüne, savaşan ülkeler başta olmak üzere tüm dünyada çok büyük bir maddiykima, altyapı hizmetlerinin neredeyse tümüyle durmasına, sağlık hizmetlerinin çökmesine ve küresel düzeyde bir radyoaktif çevre kirliliğine yol açacaktır. Dahası böyle bir savaşın doğrudan ve dolaylı sonuçları, bildiğimiz biçimiyle insan uygarlığını yok etmese de onu çok gerilere savuracaktır. Böyle bir senaryonun gerçekleşmesi halinde doğal kaynakların hemen hemen tümü radyoaktif kirlilikten etkilenecek, nükleer patlamaların yol açacağı dev yangınların atmosferin üst katmanlarında oluşturacağı duman, is ve toz bulutu güneş ışınlarının dünyaya ulaşmasını engelleyecek ve dünya iklimi hissedilir biçimde soğuyacak (nükleer kış denen olay) ve bu da ormanlık alanları ve tarımsal üretimi çok büyük ölçüde azaltmak suretiyle insanlığı açlığa mahkûm edecektir.

EK: ESAD, KATLIAMLARA SON VER! SURİYE'YE ASKERİ MÜDAHALEYE HAYIR!

SURİYE HALKLARININ YANINDAYIZ

Suriye'de Esad rejimi kan dökmeye devam ediyor. Muhalifleri tanklarla ezen, Humus'u hayalet şehire çeviren, baskıcı rejimini korumak için kendi halkına karşı savaşan Esad diktatörlüğüne karşı Suriye halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesini desteklememiz gerekiyor.

Biz savaş karşıtları, Suriye'de diktatörlüğe karşı ayaklanan halkların yanındayız. Esad diktatörlüğünün bir an önce halkın önünden çekilmesini, silhaları susturmasını ve yönetimi halka teslim etmesini istiyoruz. Bu mücadelede Suriye halkları bütün dünyanın demokrasiden, özgürlükten ve barıştan yana olan güçlerinin desteğini hak ediyor. Ancak diktatörlüğe karşı mücadeleyi

kendi stratejik çıkarları, ulusal projeleri veya egemenlik hesapları için kullanmaya kalkan ikiyüzlü devletlerin çıkar hesaplarının oyuncağı olmayı hak etmiyor.

Esad diktatörlüğünün döktüğü kanı Ortadoğu'ya yönelik yeni bir asker müdahalenin ve savaşın gerekçesi yapmak isteyen bütün güçler, ister ABD, ister NATO, ister Türkiye olsun, karşılarında yine biz savaş karşıtlarını bulacaklar.

Bütün savaş karşıtlarını Esad diktatörlüğünün kendi halkına karşı yürüttüğü savaşa dur demek ve Suriye'ye karşı düşünülen bir asker müdahaleye karşı çıkmak için, Irak savaşına karşı yaptığımız ve Türkiye'nin savaşa girmesini engelleyen tezkereye red kararını çıkarttığımız tarih mitinginin 9. yılında, 1 Mart 2012'de bir araya gelmeye çağırıyoruz.

Küresel BAK

Tarih: 1 Mart 2012, Perşembe

Saat: 12.30

Yer: Suriye Arap Cumhuriyeti İstanbul Başkonsolosluğu, Maçka Cad., Ralli Apt.
No: 59, Teşvikiye

23-24 Şubat 2012

Genişletilmiş versiyon, 29 Şubat 2012

